

Sygn. akt I 1 C 2216/18

WYROK ZAOCZNY **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 23 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: Katarzyna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko: **M. M.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. obciąża powoda kosztami procesu i uznaje je za uiszczone w całości.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C,

2. odpis wyroku doręczyć:

-pełnomocnikowi powódki

- pozwanej z pouczeniem o sprzeciwie od wyroku zaocznego i zażaleniu na rozstrzygnięcie zawarte w pkt. II, jeśli nie wnosi sprzeciwu

3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

G., dnia 23.11.2018 r.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. M. kwoty 1.368,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że dochodzona pozewm wierzytelność wynika z zawartej przez pozwaną z (...) S.A. w dniu 8 września 2006 r. umowy pożyczki (...), z której pozwana się nie wywiązała. Powód podał też, że w dniu 6 czerwca 2013 r. cedent dokonał na jego rzecz przelewu wymagalnej wierzytelności. Powód podał nadto, że w dniu 1 lutego 2018 r. pozwana zawarła z nim umowę ugody, zgodnie z którą uznała zobowiązanie za istniejące i wymagalne w dniu jej zawarcia. Jak podał dalej powód – pozwana złamała jednak warunki ugody, w związku z czym kwota tego zobowiązania stała się natychmiast wymagalna z dniem 9 maja 2018 r. Wyjaśnił też, że pozwana dokonała wpłat na poczet zadłużenia wpłat łącznie w wysokości 1.268,31 zł oraz że na dzień wniesienia pozwu zobowiązanie pozwanej wynosiło 1.342,30 zł z tytułu niespłaconego kapitału oraz 26,52 zł z tytułu odsetek.

Zdaniem powoda zawarcie przez pozwaną ugody z nowym odroczonym terminem płatności spowodowało uznanie długu przez pozwaną i wywołało skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia oraz że zawierając ugodę strony dokonały istotnych zmian nie tylko w zakresie warunków spłaty zobowiązania, ale także terminu jego wymagalności. Powód wskazał też, że w jego ocenie każde uznanie długu, wystarczające do przerwania biegu przedawnienia – można też potraktować, jako zrzeczenie się zarzutu przedawnienia.

Strona pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, w związku z czym rozstrzygnięcie w sprawie zostało wydane w warunkach wyroku zaocznego.

Z uwagi na treść art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 września 2006 r. pomiędzy pozwaną a (...) S.A. z siedzibą w W. została zawarta umowa nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała pożyczkę w wysokości 2.000 zł, która wraz ze wskazanymi w tej umowie kosztami jej uzyskania zobowiązała się zwrócić w 39 tygodniowych ratach.

dowód: odpis umowy pożyczki – k. 11-11v

W dniu 6 czerwca 2013 r. powód nabył na podstawie umowy cesji wynikającą z opisaną wyżej umowy wobec pozwanej wierzytelność.

okoliczność przyznana

Po nabyciu wierzytelności, pismem z dnia 25 maja 2018 r., powód skierował do pozwanej zawiadomienie o skierowaniu przeciwko niej w dniu 23 maja 2018 r. pozwu o zapłatę kwoty 1.368,82 zł. W piśmie tym, zatytułowanym jako: „Ostateczne wezwanie do zawarcia ugody” podał także, że pismo to i zawarta w nim propozycja zawarcia ugody stanowi daną przez niego pozwanej ostatnią szansę na wycofanie przez wierzyciela pozwu i uniknięcia konsekwencji postępowania sądowego.

Przesłany wraz z tym pismem druk propozycji ugody nie został przez pozwaną podpisany.

dowód: propozycja porozumienia – k. 23-23v; druk ugody przesłany wraz z pismem z dnia 25.05.2018 r. – k. 24-25v

Pozew w przedmiotowej sprawie został wniesiony w dniu 23 maja 2018 r.

dowód: adnotacja na pozwie – k. 3

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższych ustaleń żądanie pozwu Sąd uznał za całkowicie nieuzasadnione.

Przyczyną oddalenia powództwa pozostawał fakt uwzględnienia przez Sąd z urzędu w niniejszej sprawie upływu okresu przedawnienia. Dochodzone przez powoda roszczenie, wynikające z umowy pożyczki, którą pozwana zobowiązana była zwrócić pożyczkodawcy w 39-ciu tygodniowych ratach, stało się bowiem wymagalne najpóźniej z

dniem 6 czerwca 2007 r., a więc w dacie płatności ostatniej raty wskazanej w umowie. Skoro więc z pozwem o zapłatę należności wynikających z tej umowy powód wystąpił dopiero w dniu 23 maja 2018 r., to stwierdzić należało, że w dacie wniesienia pozwu roszczenie to było przedawnione. Z brzmienia art. 117 §1 kc wynika bowiem, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Artykuł 118 kc stanowi natomiast, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Przedmiotowe roszczenie, jako wynikające z prowadzonej przez pożyczkodawcę działalności gospodarczej, przedawniało się zaś w okresie trzyletnim, który upłynął z dniem 6 czerwca 2010 r. Przedawnieniu uległo także roszczenie o zapłatę przez pozwanego odsetek w uregulowaniu należności głównej i to zarówno w zakresie odsetek skapitalizowanych na dzień poprzedzający wystąpienie z przedmiotowym pozwem, jak i odsetek od łącznej kwoty dochodzonej należności liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W tym zakresie Sąd podzielił w całości uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. (wydaną w sprawie III CZP 42/04, a opublikowaną w OSNC 2005/9/149), zgodnie z którą roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Ze względu na akcesoryjność roszczenia o odsetki za opóźnienie przedawnia się ono bowiem w takim terminie jak roszczenie o niespełnione we właściwym czasie świadczenie pieniężne. Na upływ ustalonego przez Sąd okresu przedawnienia nie miał wpływu przywołana przez powoda okoliczność zawarcia przez pozwaną umowy ugody, albowiem po pierwsze okoliczność ta nie została przez niego w żaden sposób wykazana. Ustaleniu tej okoliczności sprzeciwiała się treść przedstawionego przez powoda materiału dowodowego. Niewiarygodnym była bowiem wskazana w pozwie okoliczność zawarcia przez pozwaną ugody w dniu 1 lutego 2018 r., w sytuacji gdy pismem z dnia 25 maja 2018 r. pozwany w sposób ostateczny wzywał pozwaną by ta ugodę taką z nim zawarła, a jednocześnie sama treść przedstawionej przez powoda propozycji ugody nie została przez pozwaną podpisana. Przy czym, wskazać należy, że nawet gdyby faktycznie w dniu 1 lutego 2018 r. doszło do zawarcia pomiędzy pozwaną i powodem umowy ugody, to i tak okoliczność ta nie zmieniałaby treści rozstrzygnięcia, gdyż ugoda taka zostałaby zawarta już po upływie okresu przedawnienia, przez co czynność pozwanej (w postaci zinterpretowanego przez powoda niewłaściwego uznania długu przez pozwaną) nie przerwałaby biegu okresu przedawnienia, który już wcześniej upłynął. Jednocześnie brak też było jakichkolwiek podstaw do uznania by ewentualna ugoda stanowiła jednoczesne oświadczenie pozwanej o zrzeczeniu się wobec powoda zarzutu przedawnienia. W tym zakresie twierdzenia pozwu pozostawały całkowicie gołosłowne.

Dokonując uwzględnienia z urzędu upływu okresu przedawnienia w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze brzmienie wprowadzonego w porządku prawnego z dniem 9 lipca 2018 r. art. 117 §2¹ kc, który stanowi, iż: „Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.”. Przepis ten znajdował w niniejszej sprawie bezpośrednie zastosowanie z uwagi na regulację art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Przywołany przepis art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej stanowi bowiem, że: „Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”. Jak wynika z uzasadnienia tej ustawy celem zmian wprowadzonych tą nowelizacją jest: „(...) zaostrenie reżimu przedawnienia roszczeń przysługujących przedsiębiorcom wobec konsumentów przez związanie z upływem terminu przedawnienia – z mocy samego prawa – skutku w postaci niemożliwości skutecznego zaspokojenia roszczenia.”. W konsekwencji „(...) w przypadku roszczeń przysługujących przeciwko konsumentowi już z chwilą upływu terminu przedawnienia następowaloby przekształcenie roszczenia w zobowiązanie niepełne (naturalne), a zatem powstaje niemożność jego przymusowej realizacji.”. I dalej: „(...) art. 117 §2¹ k.c. przesądzi zatem, że ustawowym skutkiem upływu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi będzie przekształcenie tego roszczenia w zobowiązanie naturalne. Z tą chwilą, z mocy samego prawa, będzie następować niemożność przymusowej realizacji roszczenia, czyli niemożność jego dochodzenia przed sądem.”.

W tym stanie rzeczy przedmiotowe powództwo wobec uwzględnienia okoliczności, iż przedmiotową umowę pozwana zawarła jako konsument - zostało oddalone jako przedawnione w oparciu o przepis art. 117 §2¹ kc w zw. z art. 118 kc.

W konsekwencji powód, jako strona przegrywająca, został obciążony w całości powstałymi w sprawie kosztami procesu, o czym orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc. Wobec uprzedniego uiszczenia ich już przez powoda w toku postępowania, koszty te zostały uznane przez Sąd za uiszczone w całości.

SSR Marzanna Stefaniuk - Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w repertorium C i w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;

G., dnia 27.12.2018 r.